

פאזוי כרים

מערבית: ששון סומך

העשור החמישי

בעשור הראשון לחיי מלוכני הייתי
 אולי בשל תמתן של השנים ההן
 או אולי משום שבמלוכה אין כל כשל
 או אולי – כשהילדון מזדהה ראוי הנו לקלסתר של מלך
 או אולי האמונות הטפלות
 לא נקבו את ראש אבי
 ללא סבה.
 או משום שתפלתו של אבי אינה כתפלת שאר האדם.

בעשור השני לחיי דרשה השירה שאבחר
 בין מלים לבין חומת הטיט
 (ברדת הגשמים עולה ממנה ריח
 כקמטי פני אבי)
 בחרתי בראשונה, וספרי עלה בממדיו על התנין.

בעשור השלישי נהייתי המלך המשוטט לשוא
 ללא עמדה משלי. מקים שיח
 עם בעלי עמדות ברורות לעין
 בדומה לשיחתי עם עמודי הטלגרף.
 מדי ערב אני משליך את גרוטאות ימי
 אל מי הברכה העומדים של ידידי
 ואוספן שנית כקבצן ליד שלחן השתייה של "גרדיניה".
 בעשור הרביעי לחיי לא נותר וילון
 מפשל בין מטתי לאפק האפרורי
 בלונדון העיר. ועל הקיר
 תליתי את פני המצלמים
 בלבן ושחור.
 ויודע ילדי הקטן
 שחסר ישע אני מכדי להשיב
 על שאלתו.

בשנה הראשונה לעשור החמישי שלי
 כלל לא חשבתי שהדרכים החסומות
 הן הגרועות שבחלומי,
 שידירי המתים המסבים ליד שלחני
 הם סיוט.
 הקשבתי להם קול אחר קול.

עכשו אני מנסה נקב בקיר הבטון
 וגפרור לבל אמצע בעבר המת
 ובגד לכן לנצח את הבדידות.

ארצי כובשת בלשונות שונות

ארצי כובשת בלשונות שונות
 לשוני, לשון כורדים, תורכמנים, אשורים, ארמנים.
 אלימות, עצב, מות. הרגלנו להתענג, אכן, בזו האחרונה:
 תחבירה ועצוריה ושרשיה.

ארצי כובשת בלשונות שונות
 לשון המות נשמעת לחיים יותר מכלן
 ויותר זריזה היא להגיב מכלן.
 מדי שנה יש לנו לקסיקון.
 התחלנו להתהדר בה,
 למקמה מעל ללשון הפיוט.

וכיצד יעלה הפיוט לגבה קומתה,
 להשתוות לרמויה
 להתנהל במקצבה?

פעם, ברחוב, גליתי שצעדי אדם אחר בצעדי
 וכשאני מדבר, מדבר אני בלשון שלא הרגלתי בה
 וכשאני מביט אחורה רואה אני זר, אחר,
 מנסה להסתתר בי.

וכל שנותר לי הוא לזרו את צעדי...

פאזוי כרים, מחשובי המשוררים של עיראק המודרנית (נולד 1945), מתגורר בלונדון זה שנים רבות. בשירתו משתקפים נופי עיר הולדתו.